

Hamstervenner

Det kom ikke som den store overraskelse for nogen, da Berit på sin facebookprofil proklamerede, at hun var blevet træt af mennesker, og fra nu af kun ville have hamstervenner. Mange havde længe været af den opfattelse, at Berit havde et direkte forstyrret forhold til sine dyr, og det faktum, at hun ikke havde en diagnose, blev først og fremmest tilskrevet en manglende fantasifuldhed i sundhedsvæsnet.

Berit var bedøvende ligeglad med, hvad folk mente. Mennesker havde skuffet hende gang på gang, til en grad hvor de nu slet ikke interesserede hende. De kunne snakke, så meget de ville.

Hendes menneskefjendske opdatering blev den sidste, inden hun slettede alle såkaldte *social*e konti – og dermed de syvogtyve forbindelser, hun over de sidste par år med møje og besvær havde skrabet sammen – og samtidig udryddede hun kontakterne i sin telefon. På nær selvfølgelig moren, som hun havde brug for til at passe dyrene af og til. Sådanne små størrelser havde mange og forskelligartede behov, som ikke tillod en komplet fremmed at passe dem.

Dyrenes rige var i sandhed Berits rette element. Hun havde en gudsbenådet kontakt til de lavere dyrearter, og det var det talent, der ville gøre hende lykkelig igen og give hende livsmod på ny.

Hun havde for tiden fire russiske dværghamstere: Katy, Barbara, Julian og David, alle opkaldt efter karakterer fra forskellige romantiske tv-serier, hun havde fulgt med i. De gik i samme bur, og ungerne, der blev ud af det, havde Berit en aftale med den lokale dyrehandler om at afsætte. Det arrangement var dog slut nu. Fra nu af beholdt hun alle ungerne, for ingen kunne passe hamstere bedre end hende.

Hun gav de fuldvoksne sesamfrø, solsikkefrø, hørfrø og tre slags frugter og grøntsager hver dag. Hver anden dag fik de hamsterblanding, vitamin-bolsjer, kiks, yoghurt, melorme og græshopper, og hun sørgede altid for vitamintilskud i maden.

Hun undersøgte deres pels, øjne, ører og tænder hver dag, ligesom hun også dagligt vaskede dem let med en lunken karklud.

De fik lov at løbe frit halvanden time om dagen. En time indenfor og en halv time udenfor, indhegnet så de ikke kunne slippe væk selvfølgelig. Udenfor skulle man huske at holde dem væk fra direkte sollys, og når det var for koldt, måtte man holde dem inde, så de ikke blev forkølede.

Hvis Berit af en eller anden grund skulle være væk i mere end en halv dag – hvilket efterhånden var meget sjældent – fik hun sin mor til at komme og passe hamsterne.

Berit havde i en kort periode være sammen med en fyr, der hed Kenneth. Hun var nemlig ikke grim eller noget, mange mænd fandt hende bare kedelig eller kunne ikke håndtere hendes kærlighed til hamstere og al den tid, hun brugte på dem.

Sådan var det også endt med Kenneth. Han havde sagt, at det da var idiotisk, at hun sad og tørrede sådan et lille dyr af med en vaskeklud. Den kunne sagtens finde ud af at holde sig selv ren.

Og det var kun halvdelen af, hvad han havde sagt. Ham havde hun ikke savnet.

Det var sværere, når hamsterne forlod hende. Da James en morgen havde ligget helt stille i buret og set så lille, grå og indfalden ud, havde hun lavet et opslag om sorggruppe i Hamsterforeningens forum, men ingen havde svaret. Selvfølgelig! Sådan var mennesker bare. Det var derfor, hun havde vendt dem ryggen og nu satte sin lid udelukkende til dyreriget.

I dag ville bare blive helt perfekt. Hun skulle ingen steder, så hun kunne give de pelsede små al den opmærksomhed, de fortjente.

Hun gik ud i det lille køkken, der hørte til hendes etværelses lejlighed og fandt mad og kosttilskud frem. Køkkenskabene var pakket til randen med poser med tørfoder og insekter, som gav køkkenet en lugt lidt ligesom i en dyrehandler – det elskede hun.

Hun tog de ting, hun skulle bruge med ind i stuen, men besluttede sig for først at rense buret, inden hun fyldte madskålene.

Hendes små venner sparkede hele tiden sandet ud af sandbadet, og deres ekskrementer lå ofte oppe i

madskålen, så det var blevet en fast rutine at rense buret hver anden eller hver dag, hvis det trængte.

”Hvis I har lavet for mange af jeres små, søde pøller,” sagde hun med en skabet stemme og besluttede sig for, at jo, buret trængte da i hvert fald til en overhaling i dag. *En overhaling.* Det var et ord, hun havde hørt på tv engang. Et sjovt ord egentlig. Det lød mere, som når man overhalede nogen i trafikken. Underligt.

Hun kiggede ind i buret og så, at David – som hun udtalte på den engelske måde, ligesom Beckham – sad med ryggen til hende. Hvad lavede han nu? Hun åbnede lågen i burets top og vendte ham om.

”Se, hvem der er kommet på besøg. Det er mor.”

David vendte sig uinteressert igen.

”Okay, hr. Suresen,” sagde hun og tog ham op af buret. Hun kunne godt blive lidt irriteret, når de ignorerede hende sådan. David var faktisk ret slem til det.

Hun så, at der sad en lort fast i hans hvide, tjavsede pels, og hun fjernede den hurtigt og knipsede den væk. Hun måtte hellere give ham med karkluden bagefter. Man måtte ikke bruge opvaskemiddel. Nogle gange fik hun lyst til at bruge opvaskemiddel. Det var egentlig ret skørt.

Hun dumpede ham og Barbara ned i den særlige løbegård, hun havde indkøbt til dem i dyre domme. Katy og Julian blev puttet i hver deres løbebold, så de kunne rulle lidt rundt på stuegulvet, mens hun ordnede buret. Så var alle beskæftiget.

Julian rullede næsten med det samme ind under sofaen og blev derinde. Det gjorde han altid, og han

havde selvfølgelig forelsket sig i den fjerneste, mørke krog, så Berit blev nødt til at have fat i kosten, når hun skulle have ham ud.

Da hun havde rensset buret, fyldte hun madskålene. Brugte god tid på at pille nødder og solsikkefrø ud af foderblandingen, så hamsterne ikke blev for overvægtige, men pludselig blev hun i tvivl, om det nu også var en god idé. De havde jo også godt af olien. *Øv! Hun havde så svært ved at forstå ting nogle gange.*

Med ét følte Berit sig meget træt, mens hun sad og sorterede de små frø, hun kunne næsten ikke holde øjnene åbne.

Det gav et gib i hende, og hun kiggede sig forvirret om. Havde hun lige siddet op og sovet? Og i hvor lang tid?

Det var sket et par gange før her på det sidste; at hun pludselig vågnede med et sæt, uvidende om at hun overhovedet var døset hen. Det var underligt. Der havde også været et par gange, hvor hun næsten havde været i tvivl, om hun var vågen eller drømte. Forleden havde hun været overbevist om, at hun var vågen, men da hun tjekkede lejligheden, var den anderledes. Det var sådan en slags hamsterversion, hvor der lå hø over det hele på gulvet, og der var en kæmpe madskål og trædemølle i hendes størrelse, men så var hun heldigvis vågnet.

Hov, telefonen ringede! Hun havde på fornemmelsen, at den havde gjort det i et stykke tid, men at lyden ikke helt havde kunnet trænge igennem til hende.

Hun greb den trådløse, men tog ikke imod opkaldet, før hun havde tjekket, hvor alle hamsterne var. Barbara og David var selvfølgelig stadig i løbegården. Katy blev

ved at bumpe løbekuglen ind i den alt for høje dørtærskel til køkkenet, det fattede hun ikke, og Julian var ikke i syne. Han gemte sig vel stadig i sin krog under sofaen.

Hun besvarede opkaldet.

"Hallo?"

"Det er mor."

"Hej."

"Hej, skatter. Er du okay? Jeg har ringet nogle gange."

"Jeg hørte den ikke."

"Nej, jeg tænkte, du nok tog dig en lille lur. Er alt okay? Skal jeg komme forbi senere og passe dyrene, hvis du vil lidt ud?"

Berit hadede, når moren omtalt dem som 'dyrene'. Insekter var dyr! Orme var dyr! De var 'hamstere', for helvede! Hun ville dog allerhelst have, hvis moren kunne bruge deres rigtige navne. Hvor svært kunne det lige være at huske fire små navne? Det eneste, der kunne drive Berit mere til vanvid, var, når folk sagde *et* hamster i stedet for *en* hamster; de mennesker fik hun nærmest lyst til at kvæle.

"Jeg skal ikke ud."

"Nå, nej, jeg tænkte bare ... det er jo meget godt vejr for tiden. De tocifrede grader skulle være lige om hjørnet. Hvordan går det forresten med jobsøgningen?"

"Det ved jeg ikke. Jeg ved ikke noget om nogen jobsøgning."

"Berit, skal jeg ..."

"Mor, jeg har lidt travlt. Jeg kan ikke se, hvor Julian er. Jeg bliver nødt til at ..."

"Berit, tror du ikke at ..."

Berit lagde på. Hun havde ikke brug for moren til at passe hamsterne længere. Ikke nu, hvor hun havde viet alt sin tid til det. Man kunne sagtens gøre sine dagligvareindkøb på nettet, så hvad skulle hun egentlig bruge moren til? Hun var også så irriterende med alle sine spørgsmål hele tiden.

Den næste dag sad Berit uhensigtsmæssig længe og glanede ud ad vinduet. Uanset hvor meget tid hun brugte på de små – med at fodre, motionere og lege med dem – var der stadig masser af timer i overskud, hun ikke rigtig vidste, hvad hun skulle stille op med. Hun var ikke meget for at indrømme det, men hendes nye hamsterliv forekom ind imellem en anelse kedeligt. Måske også derfor hun faldt i søvn i tide og utide. Nogle talte om ammehjerne, hun havde måske fået hamsterhjerne!

Normalt når hun kedede sig, tjekkede hun facebook, ofte mange gange om dagen, men hendes profil var slettet, og det var også forbudt nu. Hun havde også en nu deaktiveret Instagram-konto, hvor hun plejede at dele hamsterbilleder og spændt ventede på reaktionerne. Det var mest – eller faktisk *kun* – hendes mor, der kommenterede på billederne. Hun havde af og til skrevet nogle meget søde ting, men hun kunne aldrig finde ud af, om det var en han eller en hun. Hvis Berit for eksempel havde delt et billede af Barbara, kunne moren finde på at skrive: "Nej, hvor ser han bare nuttet ud". Ikke alt for smart.

Efter en længere indre diskussion, tog Berit sin mobiltelefon frem og begyndte at læse gamle sms'er. Hun skammede sig lidt over det, men hun kedede sig bare sådan.

Mange af sms'erne var fra moren, mest bare praktiske beskeder. Der var også en del gamle beskeder fra Kenneth. De var rigtig tuttenuttede og gav hende næsten brækfornemmelse. Dem bladrede hun hurtigt forbi. Da hun kom næsten to år tilbage, var der et par beskeder fra en, der hed Martin. Det var en fyr, hun havde kendt i meget kort tid. Hun havde næsten glemt ham, men den allersidste besked, han havde sendt, huskede hun ganske tydeligt.

Jeg brækker mig over vi bollede! Din
lejlighed er fyldt med rottelort!! Tager til
lægen og bliver tjekket. Ring ALDRIG til mig
igen SO!!

Hun sank en klump. Ja, det var ikke endt så godt med ham. Og hun var faktisk blevet ret berørt af den besked. Det var især ordet 'rottelort', der bagefter havde fået hende til at google søgetermerne "lejemorder pris" og "billig lejemorder". Det havde ikke givet nogen resultater, men det var nok også meget godt.

Hun sukkede og smed telefonen fra sig. Det var lige sådan en besked, der mindede hende om, hvorfor hun havde taget springet over til dyrenes rige. Mennesker var bare ikke værd at bruge tid på. Hendes plads var afgjort blandt de firbenede, og det behøvede slet ikke være kedeligt, hun skulle bare tænke sig lidt om.

Hvad nu hvis Katy, Barbara, Julian og David kunne lave alle de samme ting som mennesker, men bare overgå dem på samtlige punkter?

Tanken var spændende og hev hende med det samme ud af kedsomhedens tåger. Mange ville sikkert mene, at man ikke kunne lave noget særligt med en hamster, men det bundede udelukkende i deres snæversyn og begrænsede fantasi. Berit kunne bryde den væg ned, det var hun sikker på.

Hun følte sig med ét optændt af næsten helligt formål. Hun ville være den, der vendte det hele på hovedet. Den, som ændrede hele den måde vi betragtede de lavere dyrearter!

Det stod pludselig så lysende klart for hende: Selvfølgelig kunne hamstere lave alt det samme som mennesker, og hun var sikker på, at de ikke ville skuffe hende.

Hun vidste med det samme, hvor hun skulle starte. Hun var engang stødt på en amerikansk hjemmeside, der solgte hamstermøbler – små, nuttede stole, borde og reoler – men havde holdt sig tilbage, fordi Dyrenes Beskyttelse ikke godkendte den slags. Ærligt talt, mennesker og alle deres tåbelige mærkater!

Det var jo en genial opfindelse, og det var kun i USA, de kunne finde på sådan noget. Berit skulle være født i USA. Simplethen. Der var et gigantisk hamstercommunity derovre. En dag ville hun rejse *over there*, som man vist sagde. Eller var det om Australien? Det kunne hun ikke huske.

Hun bestilte et rundt spisebord i ministørrelse, fire stole, et par senge og en lille bogreol, så hun kunne

indrette deres bur næsten som et dukkehus. Det ville bare blive så sødt, så kunne de sidde der som små bitte mennesker.

Det var først, da hun skulle til at taste sine bankoplysninger ind, at hun så leveringstiden. Op til tre uger! Du godeste, skulle de først bygge alle møblerne fra bunden og sende dem til Kina og tilbage igen! Øv, øv, sådan noget åndssvagt idioti.

Berit sad længe og surmulede foran computeren. Hun kunne umuligt vente tre uger. Det var alt for længe. Det skulle være nu. Nu!

Hun sprang op fra stolen. Selvfølgelig! Der var jo svaret. Hun lavede da bare møblerne selv.

Hun tastede hurtigt morens nummer og bad hende komme så hurtigt som muligt og passe hamsterne.

"Nå, er vi i det kreative hjørne?" spurgte moren, da Berit kom ind ad døren med to stopfyldte poser fra Panduro Hobby.

"Ja, og jeg skal i gang med det samme," sagde hun og stillede poserne i entréen. "Så du bliver nødt til at gå nu."

"Nej, Berit, sådan taler vi ikke til folk, vel?" Moren gik hende i møde og lagde en forsigtig hånd på hendes skulder. "Kan du ikke huske, vi snakkede om det? Du kan da godt lige byde din mor på en kop kaffe, hvad."

"Jeg har ikke noget." Berit kiggede rundt i stuen for at se, om moren havde passet hamsterne ordentligt. "Har du haft dem ude i løbegården?"

"Ja, selvfølgelig. Prøv at høre, skat. Jeg har selv noget kaffe med i tasken. Lad os lige tage en hurtig kop, så kan vi få talt lidt sammen, og jeg kan også høre om dit kreative projekt."

Et øjeblik efter sad de i stuen, og Berit drak kaffen så hurtigt, at hun brændte munden. Det her skulle bare overstås. Det virkede så ligegyldigt at sidde og indtage varm væske og snakke om ligegyldigheder, når man havde et så vigtigt projekt som hendes.

"Nå, skat, hvordan går det?" sagde moren og smilede. "Altså ikke kun med dyrene, men med det hele. Ringede det der vikarbureau nogensinde tilbage til dig?"

Berit prøvede at erindre, hvad moren snakkede om. Nej, det var væk. Sort hul.

Hun trak på skuldrene

"Mødte du overhovedet op til samtalen?"

Hun trak igen på skuldrene.

Moren skulle til at sige noget, men Berit afbrød hende.

"David!" Hun rejste sig og løb hen til buret. Hun havde opdaget, at David sad med ryggen til igen. "David, vend dig så om."

Han reagerede ikke en skid, så hun rystede buret, hvilket fik ham til at pile ind i sit lille træhus.

"De burde være mere taknemmelige," mumlede hun.

"Hvad?"

"Ikke noget." Berit satte sig tilbage i stolen, men kiggede stadig irriteret mod buret. "Jeg har tænkt mig at bygge nogle møbler til dem. Selvom de nok ikke fortjener det."

"Til hvem, skat?"

"Til David, Katy, Barbara og Julian."

”Nå, dem,” sagde moren og kiggede ned i sin kaffe.

Berit havde brugt en limpistol og noget tyndt finer til at lave møblerne, og selvom de ikke var malet endnu, var de egentlig ret flotte. Hun havde tænkt sig at male dem hvide med små, lyserøde blomster på – hvis hun altså kunne male så småt – men hun var kommet til at tage dem i brug allerede nu. Hun kunne bare ikke vente.

Hamsterne kunne selvfølgelig ikke sidde selv – ikke endnu i hvert fald, det skulle de først lære – så hun havde bundet en lille strik om livet på dem.

Det så nu herligt ud, sådan som de sad der rundt om boret. Lignede små folk til teselskab, bare meget bedre end noget lusset menneske nogensinde havde været.

Nu skulle Berit, som det første menneske nogensinde, være vidne til, hvordan hamstere på alle måder ville overgå mennesket.

Hamsterne skulle nok lige vænne sig til at sidde sådan. De så lidt forvirrede ud. Julian faldt hele tiden sammen, så hun måtte rejse ham, og David prøvede bare at komme væk. Tøserne sad egentlig meget pænt, det måtte man give dem.

”Du skuffer mig, David,” sagde Berit og prikkede ham lidt på snuden. ”Du er så asocial, prøv lige at tage dig lidt sammen.”

Han reagerede ikke, prøvede bare at slippe ud af sin strik. Uforbederlig! Det var typisk ham at ødelægge det hele, næsten inden de var kommet i gang.

Nej, hun gad ikke blive vred. Det gad hun virkelig ikke. Det var bare svært, når de ikke var mere medgørlige.

"Nej, Julian!" udbrød hun og fjernede hans pote, der var kommet lovlig tæt på Katy. "Har du ikke nok i Barbara?"

Æv, hvor var han bare tarvelig. Det gik slet ikke godt, det her. Hun måtte hellere afbryde for i dag og give det et forsøg igen i morgen.

Det gav et gib i hende. *Hov, havde hun nu sovet igen?* Det føltes sådan, for hun virkede omtåget, og øjnene klistrede lidt. Hun havde også drømt et eller andet, men billederne forsvandt hurtigt.

Hun kiggede ned og så, at hamsterne stadig sad ved det lille dukkebord. De kiggede undrende rundt med deres små, udstående øjne, der lignede kaviar eller sorte bær. David var stadig på vej væk, uden held, Julian var skvattet helt sammen, og de andre sad nogenlunde pænt.

"Nå, nu skal I vaskes," sagde Berit sløvt og rejste sig.

Hun gik ud i køkkenet og hentede vaskekluden. Kiggede lidt på bøtten med opvaskemiddel.

Nej, sagde en stemme i hendes hoved.

"Nej," gentog hun, "det er ætsende."

Senere på eftermiddagen kiggede hun på madskålene. De var tomme. Hun skulle til at fylde dem, nærmest per automatik, men ombestemte sig pludselig. De skulle ikke have noget i dag. Ikke efter den måde de havde opført sig. Hvis de virkede mere motiverede i morgen, ville de blive belønnet. Hun ville måske endda give dem dobbelt portion, hvis de gjorde, som hun ville have.

Inden Berit faldt i søvn, tænkte hun, at det nok skulle gå bedre i morgen. Hun skulle bare være mere tålmodig. Ja, i morgen ville helt sikkert blive bedre. En skøn dag kun sammen med sine hamstervenner.

Hun satte vækkeuret til klokken seks, så hun kunne komme tidligt i gang.

Berit vågnede og undrede sig over, hvorfor hun ikke lå ned. Hun var ikke engang i sengen. Hun gik rundt på ... nej, vent, der var da noget ravruskende galt her! Hun gik rundt nede på alle fire. Og det var poter, slet ikke ben og arme, men hvide, pelsede poter!

Jeg er en hamster, tænkte hun og som en eftertanke: *Endelig!*

Hun kiggede sig om og kunne se, at hun var i buret. Det så kæmpe ud, og ude bag tremmerne kunne hun ane den mørke lejlighed, som så endnu større ud, men det var selvfølgelig, fordi hun kun var i hamsterstørrelse.

Det var en drøm – selvfølgelig, duh! – men det virkede godt nok livagtigt. Og hvis hun ikke tog meget fejl, havde hun drømt det her før, det huskede hun nu.

"Hvem er du?" lød en stemme lige bag hende, og hun vendte sig, ikke med dyrets hast og snilde, men med klodsede, tunge menneskebevægelser.

"Jeg er ..." begyndte hun og prøvede i mørket at skelne, hvem den anden hamster var. *Var det David?* Det var det vist. Hvad skulle hun sige? "En fremmed hamster," endte hun på og krympede sig.

"Og hvad hedder så sådan en fremmed hamster?" sagde han og gik lidt tættere på. Jo, det var helt klart David. Hun kunne kende ham på hans dobbelte grå striber på snuden. Det var helt mærkeligt at se ham i så stor størrelse. Hun kunne langt bedre opfange nuancerne i hans udtryk. Var der lidt mistænksomhed at spore?

"Victoria," løj Berit og sank en klump. "Det er mit navn. Victoria."

"Hmm," sagde David og gik hen og snusede til hende. Berit fandt det yderst grænseoverskridende, men ville ikke stritte imod. Det ville nok virke meget lidt hamsteragtigt, hvis hun gjorde det. Men tænk nu, hvis han begyndte at befamle hende eller ...

"Og hvor kommer en pige som dig så fra, Victoria?"

"Er det her et forhør eller hvad?" lo hun nervøst.

"Nej, det undrer mig bare, at sådan en køn, lille sag som dig pludselig dukker op midt om natten. De fleste prøver at flygte herfra, de kommer ikke hertil."

"Flygte? Hvorfor prøver I at flygte?"

David tøvede og kiggede ud gennem tremmerne med et jaget blik, inden han fortsatte.

"Vi er slaver af noget, der hedder Mor. Det kommer deroppefra." Han lavede et vip i vejret med snuden. "Det er enormt. En slags straffende gud."

En straffende gud? Det var vel ikke hende, han snakkede om? Nej, umuligt!

"Hvem er det, David?" lød en anden stemme. Det var Julian, der var blevet tiltrukket af postyret. Han stoppede og kiggede undrende på hende. "Hvem er du? Har hun købt dig i dyrehandlen?"

"Hvem?"

"Mor, selvfølgelig," sagde David.

"Øhh, ja, det tror jeg."

"Ikke for kvik, hvad? Ved ikke engang hvor hun kommer fra," sagde Julian og gik hen og snusede til hende. Hans snude fandt også *derned*. Berit dirrede indvendigt. De var et kønt makkerpar, Julian og David; så snart Barbara og Katy var ude af syne, gik de på damejagt.

"Men pas på Mor," sagde han, da han var færdig med at snuse til hende. "Hun er farlig."

"Jeg har ellers hørt at ... hun er meget flink," sagde Berit, men fortrød i det samme.

"Hvad?" udbrød David og kom tættere på. "Hvor har du hørt det? Hvem har sagt det?"

"Øh, ikke nogen. Hør, jeg bliver nødt til at gå nu."

"Du går ingen steder, før ..."

Berit vågnede og satte sig op i sengen med et gisp. Hold op, for en sær drøm! Og den føltes så virkelig, næsten som om hun lige havde været en hamster. Som om hun på en eller anden måde havde været i kontakt med dem og hørt deres inderste meninger. Men det kunne da ikke passe, at de gerne ville flygte, at de ... nej, nej, det var bare en fjollet drøm. De elskede hende, sådan som hun passede og plejede dem. Selvfølgelig elskede de hende.

Om morgenen da Berit kom ind i stuen, sad David oppe på sit lille hus' tag og kiggede forventningsfuldt på hende med de stikkende, små øjne. *Så sulten.*

Typisk, at han skulle ødelægge det hele i går og så samtidig være den mest grådige.

”Kun hvis du er dygtig i dag,” sagde hun og tog håndfladen ned til ham, så han kunne gå op. Han tøvede lidt, trippede så op med sine små poter.

Hun tog ham helt op til ansigtet og kiggede ind i hans øjne. Hun kunne ikke længere finde det mistænksomme blik fra drømmen i de små, sorte perler, han lignede bare et skræmt, lille dyr. Alligevel kunne hun ikke lade være med at bebrejdede ham lidt for det, der var blevet sagt i drømmen. *Straffende gud!* Sludder og vrøvl.

Hun tog hamsterne op af buret en for en og monterede dem med strikken på deres små stole. Hun vidste ikke, om det var forkert at nægte dem maden, men det var nu ikke, fordi de trængte. Katy havde en ordentlig vom, og det var ikke Berits skyld, for hun motionerede dem da hver dag. De var bare dovne.

Måske kunne dagens leg gå ud på, at de fik en godbid, hvis de kunne finde ud af at sidde pænt ved bordet og lade hinanden være.

Hun lagde en græshoppe foran dem hver, lige uden for rækkevidde, dog ikke til Katy, hun havde vist fået rigeligt.

”Vi gider ikke se på det, vel, Katypige,” sagde Berit med lys, skabet stemme. ”Alle de selfies du lægger på Instagram, og alle siger ’Ihh’ og ’åhh’, og ’du er så pæn’, men i virkeligheden tænker de, at du ligner en fed ko.”

Berit begyndte at grine, og hun kunne næsten ikke stoppe igen. Det var et ægte grineflip. Hun havde faktisk virkelig god humor, den var bare så avanceret, at næsten

ingen forstod den. Heldigvis kunne hun selv nyde godt af den.

"Og dig, Julian," hikstede hun, "har du nu været på hamsterweb igen og prale og give de andre likes, så de bedre kan lide dig, din lille ... *pik*."

Hun blev først lidt forskrækket over det ord, hun havde sagt, men det føltes rart, og så begyndte hun bare at grine igen. *Din lille pik*. Det var bare sådan noget, man sagde.

Da hun havde tørret øjnene, opdagede hun, hvad der foregik af unoder ved det lille bord. David var – stor overraskelse – på vej væk, og Katy havde fået rykket sig så langt frem i strikken, at græshoppen var halvt spist allerede.

Utaknemmelige!

Berit havde egentlig tænkt sig at holde et par timers pause fra sine hamster-aktiviteter, men da hun gik forbi buret og så, hvad der foregik derinde, fór hun fuldstændig i flint.

Det var David og Barbara. Ikke Julian og Barbara, men *David* og Barbara! Og de var i fuld gang. Lige foran de andre.

"David, dit lille svin!" skreg hun og flåede ham op af buret. "Nu kan det fandeme være nok med dig!"

Hun kunne ikke tænke klart. Raseriet fyldte hendes øjne med tårer og hendes hoved med hvidt flimmer. Hun fór frem og tilbage i stuen klemmende om den lille,

sprællende David. Vidste simpelthen ikke hvad hun skulle stille op med ham.

Jo, jo, nu fik hun en idé! Han måtte straffes. Straffes hårdt denne gang.

Hun brasede ud på badeværelset og fandt pincetten i toiletskabet.

"Du er selv ude om det her, makker," sagde hun og placerede pincettens tænger om et af hans udstående, sorte øjne.

Han begyndte at sprælle, men hun holdt godt fast om ham og plukkede øjet ud med en hurtig bevægelse.

David hvinede; den samme lyd, som når man løftede dem i nakkepelsen. *Du troede, du var uovervindelig hvad, David? Næppe.*

Nogen troede, at hamstere ikke kunne skringe. Det kunne de sagtens. Man skulle bare vide, hvordan man fik lyden ud. Alle levende væsner kunne skringe, der skulle bare den rette mængde overtalelse til.

Hun rullede det lille øje i håndfladen. *En kaviar, et lille, sort bær.*

Hun puttede det i munden og slugte det.

"Nå, i dag skal vi lege noget nyt," sagde Berit og kiggede rundt på gruppen, der sad fastspændt på deres små, nuttede stole. "Det går først og fremmest ud på, at I skal gøre, hvad jeg siger, ellers sker der noget grimt. David kan desværre ikke være med os i dag. Han bliver i sit hus, for han har haft et lille uheld." Hun fnes.

Berit havde ikke sovet meget om natten, hun var fortsat plaget af de underlige drømme, som hun igen og igen flygtede fra ved at vække sig selv.

I nat havde hun endnu engang skullet spille rollen som den blåøjede Victoria og havde måttet gøre sig mægtig underdanig og igen lade Julian sniffe hende et vist sted – hvor hun dog hadede det!

David var af gode grunde blevet i sit hus, så det var kun Julian og Katy, hun havde talt med.

”Der er et oprør på vej,” havde Julian sagt med en alvorlig mine, der havde forekommet hende lettere latterlig.

”Det skal du da ikke sige,” udbrød Katy. ”Vi ved ikke, om vi kan stole på hende. Måske er hun spion!”

”Victoria er ikke spion,” sagde Julian. ”Hun er god nok. Ikke så kvik, men god nok.”

Der var blevet talt en masse om deres såkaldte oprør, men det værste, der var blevet sagt, var dog den teori, Katy havde delagtiggjort Berit i: At dette Mor-væsen, som holdt dem indespærret, hverken var dyr eller menneske, men fanget i et ingenmandsland midt imellem. *U-dyr* og *U-menneske*. Dyrene ville ikke have noget med hende at gøre og heller ikke menneskene, som havde udstødt hende for længst.

Det kunne godt være, at drømmene bare var noget, Berit selv fandt på inde i sit hoved, men det gjorde hende stadig gal, når hamsterne sagde sådan noget.

Snakken om dette U-dyr og U-menneske havde gjort hende så gal, at hun var vågnet med det samme. Desværre blev drømmene mere og mere insisterende, og

søvnen overmandede hende på alle mulige tænkelige og utænkelige tidspunkter.

”Vi skal tale lidt om det, der skete i går,” sagde hun og kiggede rundt på de tre. ”I sårede mig med jeres overførsel. Alle sammen. Ikke kun David. Du kan godt høre mig inde i huset, David.”

De kiggede uforstående på hende med de små, stikkende perler.

”Julian, hvis du vidste, hvor du sårer mig,” sagde hun og kiggede ham dybt i øjnene. Hun havde lyst til at stille ham til regnskab for de ting, han havde sagt om natten – om oprøret og alt det – men en irrationel frygt afholdte hende fra det; måske ville det ødelægge hendes dække som Victoria.

”Du tror, du bestemmer,” sagde hun og smølfesparkede ham på snuden. ”At du bestemmer over *mig*. At du kan gøre lige, hvad det passer dig.”

Han reagerede ikke.

”Nå, du er stædig. Vent her.”

Hun gik ud i køkkenet og hentede en tube kontaktlim, som hun lagde på det lille bord foran ham.

”Hvem bestemmer?”

Han blev bare ved med at stirre på hende.

”Nå, er det her en stirrekonkurrence? Det var jeg da ikke blevet fortalt.”

Hun tog kontaktlimen, stak dens tut ned i halsen på ham og trykkede hele indholdet ud. Man kunne se, hvordan hans lille, pelsklædte mave bulede ud, og små kvælningslyde efterfulgte.

”Lad mig spørge igen. Hvem bestemmer? Er det Julian? Eller er det mor?”

Julian var faldet ned til siden nu og hang livløs i strikken. Så var det spørgsmål vist besvaret en gang for alle.

Bagefter vaskede hun Katy og Barbara grundigt med opvaskemiddel og ståluld. Det meste af deres pels røg af og efterlod dem med væskende, lyserødt kød. De kunne ikke lade være med at klø sig i det bagefter. Kløede sig til de havde store åbne sår, hvor blodet piblede ud, men de døde øjensynligt ikke af det.

Berit fandt på at koge dem i en gryde, ikke af nogen særlig grund, andet end at det lindrede at se de små, desperate væsner svømme rundt for overlevelse.

Katy var lidt en fighter, hun prøvede at komme over grydekanten, og til sidst lykkedes det. Hun sprang ned fra komfuret, men nåede ikke langt, før Berit havde jokket hende ud over det meste af køkkengulvet.

Vandet gad ikke koge ordentligt, så Berit tog Barbara op igen og satte hende ned i buret.

Hvad var det nu for en lyd? Nå, telefonen. Hold så kæft!

Berit stod et øjeblik og betragtede hamsterburet, hvor enøjede David lige kiggede forsigtigt ud af sit hus på Barbara, der lå og vred sig og kløede sig selv i stykker.

Berit ville få brug for flere hamstere.

Tyve minutter senere stod Berit nede i den lokale dyrehandel.

”Det er lang tid siden, du har været her med unger,” sagde ekspedienten, en ung fyr med hestehale. ”Har du fået dem til at leve i askese eller hvad?”

Hun svarede ikke. Anede ikke hvad fanden han snakkede om.

"Hallo?" sagde han og stak hovedet hen foran hende.

"Ja, hallo, hallo," sagde hun vredt og knugede svedigt om det bundt pengesedler, hun havde taget med. "Jeg ved ikke, hvad du snakker om for noget 'skese' eller hvad."

"Askese. Nå, det var bare for sjov. Det betyder, at ... nej, det er også lige meget. Hvad kan jeg hjælpe dig med i dag?"

"Jeg skal købe nogle flere hamstere."

"Sibirisk vinterhvid?"

Hun nikkede.

"Vi har en han og en hun lige herovre." Han gik over til nogle bure bag disken og signalerede, at hun skulle følge med.

"Ikke flere?"

"Nej." Han trak lidt usikkert på smilebåndet. "Hvor mange skal du da bruge?"

"Hvad med den derovre?" Hun pegede på et velnæret eksemplar, der sad i et bur for sig selv og kiggede olmt ud.

"Ja, ham ved jeg ikke rigtig, hvad jeg skal stille op med. Han er uhyggeligt aggressiv, han har bidt to af de andre ihjel."

"Ham tager jeg også."

Den unge fyr kiggede granskende på hende, sagde så med en tøven: "Du må ikke sætte ham ind til de andre. Han skal være i sit eget bur. Hvis du gerne vil passe ham, kan du få ham kvit og frit. Jeg ved som sagt ikke rigtig, hvad jeg skal stille op med ham."

"Jeg tager ham og de to andre også."

"Skal du have noget ekstra foder med, nu hvor familien er blevet forøget?"

"Nej."

"Kelly, din lille møgluder," vrængede Berit og tjattede til den nye hun. "Du gør Patrick så anspændt med din lille narrefisse." Hun grinede. Hold kæft, det var sjovt.

Telefonen ringede igen.

Hold kæft, hold kæft, hold kæft!

De to nyindkøbte gad ikke sidde ordentligt på stolene, så hun endte med at smide dem ned i buret, hvor Barbara lå helt stille nu.

"I skal også møde en anden ven," sagde hun og tog den store, bidske han op af papkassen, han var transporteret i.

"Han hedder Donovan," sagde hun smågrinende. "Han er en rig børsmaler fra Chicago."

Hvad var en børsmaler?

Der gik ikke længe, før Donovan havde vist, hvilket stof han var gjort af. Kelly sad og gemte sig inde i trædemøllen med en blødende pote, mens han fortærede Patrick og resterne af Barbara.

David stak lige sit enøjede hoved ud på et tidspunkt og kiggede, men kravlede hurtigt ind i huset igen. Det var heldigt for ham, at Donovan var så fed, at han ikke kunne komme derind.

"Bare gem dig, David," hvædede hun. "Du skal have lov at lide for evigt, jeg afliver dig aldrig. Må du have et langt og elendigt liv."

Senere på dagen begyndte Berit at kede sig, og hun plukkede Kellys øjne ud. Hun kunne slet ikke lade være med at plukke de små, udstående tingester ud. Det var sådan en tanke, der, når man først havde fået den ind i hovedet, var umulig at bekæmpe. Haps, haps, haps. De skulle bare plukkes ud.

Det var sjovt at se, hvordan Kelly løb øjenløs rundt og bumpede ind i alting. Det var selvfølgelig kun, indtil Donovan fik fat i hende.

Da Berit stod nede i dyrehandleren senere samme dag, var den unge ekspedients blik gået fra let undrende til mistænksomt. Han skulle bare holde sin kæft. Bare hun betalte, skulle han ikke blande sig i noget.

"Har du fået flere hamstere?" spurgte hun sløvt. "Måske har du nogle ude bagved. Eller måske nogle mus."

"Du køber mange dyr for tiden, hvad?" sagde han med et nervøst grin. "Hvad gør du med dem? Spiser dem?"

Hun svarede ikke. Lagde bare nogle krøllede pengesedler på disken og ventede på, han skulle gøre sin del.

"Har du fået en slange? Vi har pinkies, hvis det er. De er nok bedre til foder ... du satte ikke den store han ind til de andre, vel?"

Hun svarede stadig ikke. Skyldte ham ikke noget svar. Han skulle bare komme med nogle dyr til hende, som hun kunne slå ihjel. Nu!

”Er du okay?” sagde han og skulle til at lægge en hånd på hendes skulder.

”Er du okay?” efterbade hun og trak sig væk fra hans berøring.

”Jeg beklager,” sagde han og gik et skridt tilbage, ”men jeg kan ikke sælge flere dyr til dig. Du bliver nødt til at gå nu.”

Berit måtte tage bussen hen til en anden dyrehandel, så hun kunne købe flere hamstere.

På vej hjem i den propfyldte bus, skulder om skulder med de andre passagerer, stod hun og klemte livet ud af en sibirisk vinterhvid nede i papkassen. Mærkede den varme væske sive ud mellem fingrene, og det hele foregik, så de omkringstående ikke anede uråd.

Da hun endelig var hjemme, havde hun klemt livet ud af dem alle, og papkassen var ikke fyldt med andet end blodigt smat og hvide, sammenklistrede pelstotter.

Hun satte sig i sofaen og begyndte at græde.

”Jeg gav jer en chance,” hulkede hun og rev sig i håret, ”men I skuffede mig. Ligesom alle andre har gjort. Det var ikke min skyld.”

Da hun havde grædt i det meste af en time, og ikke kunne presse flere bitre tårer ud, faldt hun udmattet om i sofaen og gled ind i en dyb søvn.

Hun var Victoria igen. Victoria listende rundt i den blodige slagmark, som buret havde udviklet sig til. Hun kunne skimte de halvt opædte rester af Barbara, der lå henne ved siden af madskålen. *Men hvor var Donovan?* Ham måtte hun for alt i verden passe på. Hun skulle nok ikke have sat ham herved, det var vist en fejl.

Det var ikke godt at være her. Ikke længere. Hun måtte vågne, måtte sørge for at vække sig selv. Det plejede at virke, men der skete bare ikke noget nu. Hun prøvede at skribe inden i sig selv, prøvede at visualisere sin krop, der lå på sofaen, men hun måtte være faldet i en virkelig dyb søvn på grund af alle dagens strabadser.

"Troede du ikke, jeg genkendte dig," lød Davids stemme lige bag hende. Hun vendte sig og så, at han var trippet et par skridt ud af sit lille hus. Hvor det ene øje manglede, var et mørkt hul med lidt indtørret blod rundt om. "Din lugt. *Unaturlig*. Jeg opdagede det allerførste gang, du var her."

Den blindede Kelly og bloddryppende Patrick kom stavrende fra skyggerne, og i drømmens vanvid rejste selv de lyserøde, opædte rester af Barbara sig og kom Berit i møde. Ansigtet hang i laser, og hun humpede sig frem på gennemtyggede stumper.

"Vi ved udmærket, hvem du er, 'Victoria'," vrængede David. "Hun er en forræder! Ikke en rigtig hamster. Det er hende! Det er Mor!"

De andre begyndte ophidset at råbe i munden på hinanden.

Berit bakkede og trængte sig selv helt op i et hjørne. Hvor var Donovan? Han måtte komme og hjælpe hende, hjælpe hende mod de andre. Hvis nu hun kunne få ham

til at angribe dem, kunne hun måske slippe væk i forvirringen.

”Jeg ved, hvad du tænker,” sagde David og rykkede nærmere sammen med sin hær, ”men han hjælper ikke dig længere. Han er på vores side nu. Vi har fortalt ham, hvem vores sande fjende er. Hvem du er.”

Donovan kom krybende bagerst, enorm og skumlende. Sortnet blod sad tværet om hans mund, hvor skæve, syleformede tænder strittede fra.

”Menneskegud!” råbte hamsterne i kor, og de stormede mod hende. ”Dræb hende! Æd hende! Hver en stump!”

Berit forsøgte at kravle op af burets side, men hun havde hverken dyrets reflekser eller snilde. Hun blev hurtigt hevet ned og overdænget med bid. *De åd hende, de åd hende levende!*

Da Berits mor fjorten dage senere fik viceværtten til at låse sig ind i lejligheden, lå hendes datter død derinde. Der var naturligvis ikke et bidmærke på hendes krop, men en stor frygt havde stoppet hendes hjerte. Hun lå dér som en voksdukke, uden en plet af begyndende fordærv. Hun rådnede ganske enkelt ikke, for hun var ikke del af livets proces. Hverken dyr eller menneske, men fanget et sted midt imellem. U-dyr og U-menneske. Mug ville ikke gro på hende. Der var intet naturligt ved den måde, hun døde på, såvel som levede.

Heller ikke hendes sjæl fandt noget sidste hvilested; for Berit var der hverken himmerige eller helvede.

Sjælen lå fanget, ligesom fastfrosset, dybt i den uforgængelige krops skrin – *hvor den for evigt blev sønderflået af små, ivrige tænder og kløer.*